

gunstigede, maa Uddannelsen dog i første Linje tage Sigte paa Hjem og Moderskab, og denne Dobbeltthed, som dels vækker dels bekæmper naturlige Tilbøjeligheder, maa medføre mange ulykkelige Forhold.

De uægte Børns og Skilsmisernes Tal stiger, Sorg og Forvirring spredes i Samfundet.

Den uhyre Dødelighed mellem uægte Børn hendrager Opmærksomheden paa deres og deres Mødres ulykkelige Forhold. Allimentationsbidraget sættes op, og Formyndere beskikkes dem, men man frygter for at begunstige dem paa de ægte Børns Bekostning. I lige Linje med Kravet paa Arbejde maa ogsaa komme Fordringen om lige Løn for lige Arbejde, og lige Ret for lige Byrder.

Med samme Skattepligt maa følge samme Rettigheder. Men under de nedarvede Forhold er gifte og ugifte Kvinder højst ulige stillede.

Mændene kræver med Rette nogen Erstatning for Forsørgerbyrden af Hustru og Børn: Husbondret, større Raadighed over Børnene o. s. v.

Gift Kvinde kan ikke bære Halvdelen af Udgifterne ved Familiens Underhold, Børnenes Fødsel, Opfostring, Hjemmets Pasning, stiller hende højst uligemed Manden paa Arbejdsmarkedet. Privathjemmene maatte i det mindste afskaffes og Fælleshjem oprettes, hvor nogle faa Kvinder besørgede Madlavning, Børnepasning o. s. v.; herved vandtes megen Tid, men Børnefødslerne kunde de jo desværre ikke overtage. Vi bliver altsaa end ikke paa denne Maade den økonomiske Afhængighed kvit.

Kun Staten kan overskære den økonomiske »Navlestræng« som forbinder Faderen med Moder og Barn og derved gøre alle Kvinder lige.

Den yderliggaaende Gruppes Fordring bliver altsaa: »Lad Staten forsikre alt Moderskab ved at lægge en Skat paa alle voksne Mænd og Kvinder og give et be-

stemt aarligt Bidrag til hvert Barn, der lever (300 Mark). Hæv Forskellen paa ægte og uægte, lad alle Børn være lige for Løven. Ægteskabet vil da være ophævet som løvbunden Institution, men de ideale Magter vil derfor ikke være stødte fra Trønen.«

Laura Wilkens.

Et Foredrag i Dansk Kvindesamfunds Københavnskreds.

Den 15. Oktober holdtes i Dansk Kvindesamfund et Foredrag, som i vide Kredse har virket overraskende. Man var naaet frem til den Tro, at Udviklingen i den senere Tid havde fjernet os betydeligt fra de moralske Anskuelse, som gjorde sig gældende i 70'erne. Det virkede derfor underligt gammeldags, at Foredragsholderen, Hr. Madelung, paany vilde sætte Erotiken i Højsædet, som den hovedsagelige Livsværdi der, som saadan burde gøres til Genstand for Kvindesagens fremtidige Bestræbelser.

Hr. Madelungs Udtalelser var af saa uskøn og overdreven Natur, at flere af Tilhørerne fandt det uværdigt vedblivende at paahøre dem, hvorfor de forlod Salen. Dette er af D. Kv.s Formand, Frøken Petersen, blevet betegnet som »Mangel paa Frisind«, ret som om Frisind forpligter til at finde sig i al Uhoviskhed i Udtalelser. Det kunde vel næppe have ladet sig gøre at afbryde Foredragsholderen i hans Udgødelser; den eneste mulige Protest var at fjerne sig.

Der kunde ikke tænkes paa en Diskussion af et Foredrag, der i sin Helhed var saa uklart og sammenflikket, og bevægede sig fra Koreas og Japans Kvindeforhold til de bestaaende Forhold for europæiske Hustruer, hvilke sidste betegnedes som »monopoliserede Genstande«. — Det er heller ikke Meningen med disse Linjer paa kritisk Vis at gennemgaa Foredraget. Overfor Hr. Madelungs Erklæring, at Erotikens Frigørelse særligt maatte være Kvindesagens Fremtidsmaal, skal kun fremsættes en ganske modsat Anskuelse.

Det henstilles til D. Kv.s Medlemmer,